

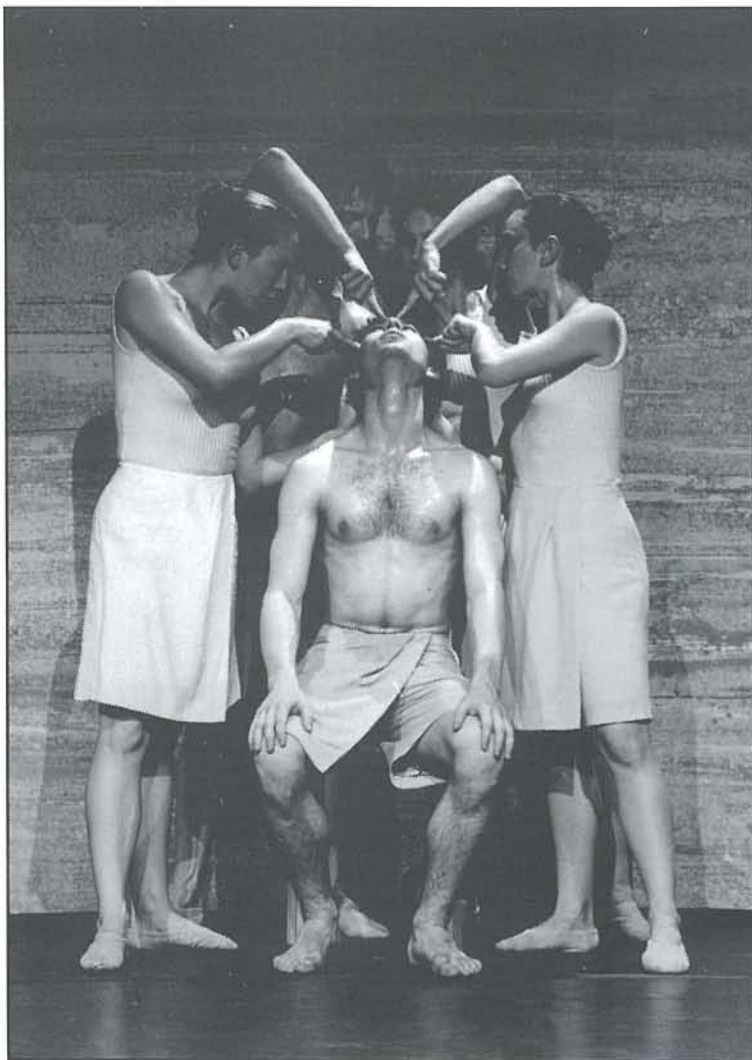
בית-ספר לכוריאוגרפים

כרקדן מן המניין
בשטוטגארט, ואחר כך
היה למנהל
האמנותי של להקת
"באלט העיר ציריך"
השוייצית ומה שנה
משמש כמנהל אמנותי
של באלט האופרה של
לייפציג, במה שהיה

גרמניה המזרחית.

בוגר נוסף של באלט שטוטגארט, ריד אנדרסון,
יליד קנדה שרקד בשטוטגארט שנים רבות, שב
למולדתו בשנת 1986 והיה למנהל הלהקה
הלא גדולה של "באלט קולומביה הבריטית"
בעיר ואנקובר. בשנה שעברה מונה למנהל
אמנותי של "הבאלט הקנדי הלאומי".

גם מי שהחליף את אנדרסון בואנקובר, בארי
אינגהם, היה בשעתו מרקדני שטוטגארט, ועבר
אחר כך ללהקתו של איש שטוטגארט מפורסם
נוסף, בילי פורסיית, בפרנקפורט. ובזה לא
מסתיימת הרשימה הנוצצת. בהאמבורג חוגג
האמריקני ג'ון נוימאייר עשרים שנות ניהול
אמנותי ויצירה. יירי קיליאן הוא מנהלו של
ה"נדרלנדס דנס תיאטר" מאז 1975. ויליאם
פורסיית מנהל את "באלט פרנקפורט" מאז
1984. אלה שמות ידועים לכל. אבל יש עוד
יוצאי-שטוטגארט שעשו חיל, כגון פייר ויס,
ששימש מאז עזב את העיר כמנהל הבאלט

"ללא גוף"; כוריאוגרפיה: דניאלה קורץ
"Korper Los"; Choreography: Daniela Kurz

החל בעונה הבאה היא (יחד
עם בעלה, יאן סטריפלינג)
תכהן כמנהלת להקת הבאלט
של האופרה הממלכתית של
וינה - משרה לא קלה לכל
הדיעות.

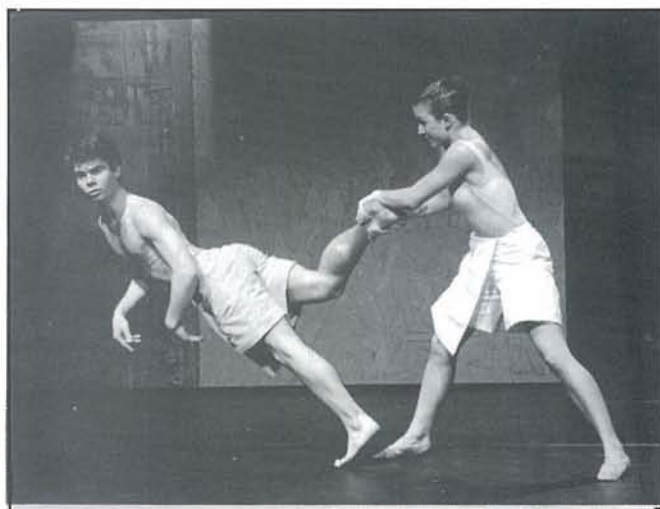
אן ווליאמס מתכננת לעונת
הבכורה שלה שורת עבודות
מאת כוריאוגרפים, שכולם
החלו את דרכם בשטוטגארט.
בין אלה ע: וודות מאת מרסיה
היידה, מי שהיתה הבאלרינה
של קרנקו, והיא כיום
המנהלת האמנותית של באלט
שטוטגארט, רנאטו זאנלה, עד
עצם היום הזה מרקדני
הלהקה של שטוטגארט, ואחד
הכוריאוגרפים הצעירים
המבוקשים ביותר, ואווה
שולץ. גם הוא החל את דרכו

עשרים שנה אחרי מותו
של ג'ון קרנקו,
רבים מחשובי
הכוריאוגרפים באירופה
הם יוצאי הלהקה אשר
טיפח, "באלט
שטוטגארט": יירי קיליאן,
ג'ון נוימאייר, בילי פורסיית,
ונציגי הדור הצעיר, כגון
אווה שולץ או רנאטו
זאנלה

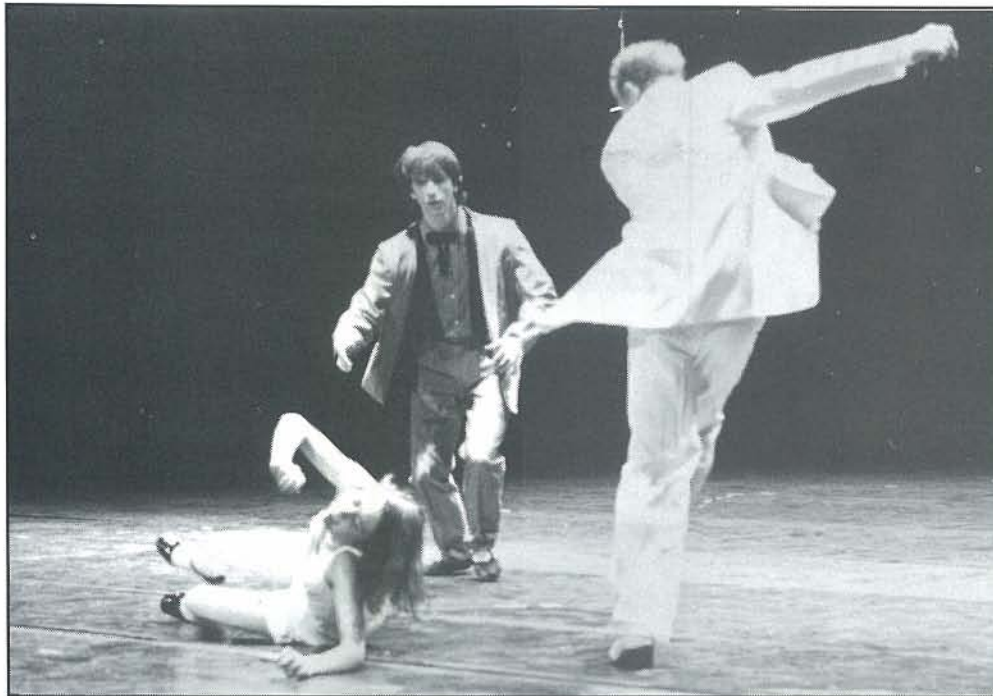
מאת הורסט קוגלר, שטוטגארט

זה כמעט בגדר נס, שמעיר לא גדולה
כשטוטגארט שבדרום גרמניה, יצאו במשך
עשרים שנה בלבד כה הרבה כוריאוגרפים
ומנהלי להקות באלט מעולים: ועכשיו נוספה
לרשימה גם אן ווליאמס (Ann Wooliams),
ששימשה מאז 1963 כבאלט-מיסטרס של
קרנקו ואחר כך היתה המנהלת של בית-הספר
לבאלט שהוא יסד בעיר, ויד ימינו של קרנקו
עד למותו, בשעת טיסה בחזרה מסיור הלהקה
בניו-יורק, ב-18 בספטמבר שנת 1973.

שטוטגארט מזוהה עם באלט רק
מזה כשלושים שנה. כי מאז ימי
כהונתו הקצרה של חדשן הבאלט
העלילי ז'אן-ג'ורג' נובר באמצע
המאה ה-18, לא התרחש בבירת
וירטמברג דבר חשוב בתחום אמנות
המחול - עד בואו של קרנקו, בדיוק
מאתיים שנה אחרי נובר

"ללא גוף"; כוריאוגרפיה: דניאלה קורץ
"Korper Los"; Choreography: Daniela Kurz

"חבל שהיא זונה"; כוריאוגרפיה: ויליאם פורסיית (1981)
"It's a Pity She is a Whore"; Choreography by William Forsythe, (1981)

תהפוך ל"להקה של יוצר אחד" או כזו, הנשענת רק על חומר השאול מהמוזיאון של הבאלט. ויש סכנה, ש"באלט שטוטגארט" אכן יאבד את ייחודו וכל מה שיהיה לו להציע היא עבודות של יוצרים מזדמנים.

הגיע השעה, שבאלט שטוטגארט ישוב להיות סדנא של יצירה חדשנית.

הכוריאוגרף הצעיר הבולט, האיטלקי בן ה-32, המשמש עדיין כאחד מרקדני הלהקה מן המניין, רנאטו זאנלה, יצר לאחרונה עבודה חדשה, המעלה אותו מעבר למעמד ה"מתלמד". עבודתו "מלאכים שחורים" (למוסיקה מאת המלחין האמריקני ג'ורג' קראם), היוותה יחד עם "הסימפונייה השביעית" (מאת בטהובן) מאת אווה שולץ את הבכורה הטריה של "באלט שטוטגארט". שתי העבודות משלימות זו את זו ניגודית, כפי שהלילה משלים את היום.

קרובות יותר - לשוב ולעבוד בשטוטגארט. המשותף להם הנה הידידות והנסיון שרכשו במקום זה.

המכנה המשותף להם אינו אלא שכולם עד אחד עזבו את העריסה ויצאו בשלב זה או אחר של הקאריירה שלהם לעצמאות אמנותית

יתכן שזו השיטה הטובה ביותר לעצב כוריאוגרפים יצירתיים. כי כמעט ואין אפשרות להשתלם בכוריאוגרפיה במסגרת אקדמית. מה שהיוצרים בוגרי שטוטגארט למדו מקרנקו, אפילו אם הם הגיעו לעיר אחרי מותו, היא השאיפה להעשיר כל העת את מאגר הכוחות היוצרים, להרחיב את מספר היוצרים המועסקים בלהקה, כדי שזו לא

במקומות שונים בגרמניה, ביניהם הערים אולם, ויסבאדן ובעונה הקרובה - ברואנשווייג. גם מנהלו של "הבאלט המלכותי של ניו-זילנד" אשלי קילאר, הגיע לשם משטוטגארט (דרך דרום-אפריקה, המדינה בה נולד קרנקו).

ומלבד רנאטו זאנלה האיטלקי, אפשר למצוא ברפרטואר "באלט שטוטגארט" עבודות של יוצרים צעירים נוספים, כגון דניאלה קורץ, ילידת העיר, שלא רקדה מעולם בלהקה, אבל כבר הספיקה ליצור עבורה מספר עבודות, ומרקו סאנטי, שעזב לא מכבר את להקתה של מרסיה היידה, שאינה מספיק "מהפכנית" לטעמו, והוא מחפש לעצמו תעסוקה במקומות אחרים.

שטוטגארט מזוהה עם באלט רק מזה כשלושים שנה. כי מאז ימי כהונתו הקצרה של חדשן הבאלט העלילתי ז'אן-ג'ורג' נובר באמצע המאה ה-18, לא התרחש בבירת וירטמברג דבר חשוב בתחום אמנות המחול - עד בואו של קרנקו, בדיוק מאתיים שנה אחרי נובר.

זהו ממש מין נס. וזה מפתח לדבר על אודות "אסכולת שטוטגארט". אבל אין מושג כזה

קיימת בשטוטגארט "חברה ע"ש נובר", ששמה לה למטרה לעודד כשרונות יוצרים צעירים. מדי שנה עורכת החברה מופעים פומביים הכוללים עבודות חדשות של יוצרים בראשית דרכם, רובם מרקדני הלהקה-האם. במסגרת זו החלו את יצירתם הכוריאוגרפית כל היוצרים שמנינו, המשמשים כיום בתפקידי כוריאוגרפים ומנהלים אמנותיים בכל העולם.

זהו ממש מין נס. וזה מפתח לדבר על אודות "אסכולת שטוטגארט". אבל אין מושג כזה. כל אחד מהיוצרים הרבים שיצאו משטוטגארט הוא עולם סיגנוני בפני עצמו. בודאי אם מדובר בשלושת הגדולים - ניימאיר, פורסיית וקיליאן - הניצבים בראש הפירמידה של כוריאוגרפים בימינו. אבל גם היתר, המכנה המשותף להם אינו אלא שכולם עד אחד עזבו את העריסה ויצאו בשלב זה או אחר של הקאריירה שלהם לעצמאות אמנותית.

רובם גם מוזמנים - מי פחות ומי לעיתים

"מלאכים שחורים"; כוריאוגרפיה: רנאטו זאנלה, בלט שטוטגארט
"Black Angels"; Choreography by Renato Zanella, Ballet Stuttgart